

ŠUO ĖDA ŽOLĘ: KOKIĄ, KADA, KIEK IR KODĖL ?

Kazys Vytautas Trainys

Santrauka. A Straipsnyje pateikti autoriaus apibendrinti dviejų šunų elgesio stebėjimo duomenys. Darbo tikslas - bandymas atsakyti į klausimus: kodėl šunys ėda žolę, kokią žolę jie ėda dažniausiai, kada ją ėda, kiek suėda ir kodėl ėda. Be šunų elgesio stebėjimo duomenų, straipsnyje pateikta ir šunų ėdamos žolės rūšinė (botaninė) ir cheminė sudėtis. Pastebėta, kad šunys dažniausiai ėda varpines žoles ypač šešių rūšių: paprastąją šunažolę (*Dactylis glomerata* L.), šuninį varputį (*Agropyron (Triticum) caninum* L.), paprastąjį varputį (*Agropyron (Triticum) repens* L.), pievinę miglę (*Poa pratensis* L.), pašarinį motiejuką (*Phleum pratense* L.), tikrąjį eraičiną (*Festula pratensis* Huds.). Pateikta šių augalų cheminė sudėtis. Prieta prie išvados, kad šunys šių rūšių žoles ėda todėl, kad jose yra daug skrandžio rūgštingumą mažinančių šarminių cheminių elementų, o žolių skaidulos sudirgina skrandį ir sukelia vėmimą. Šie augalai nepasižymi vaistinėmis savybėmis. Dažniau žolę ėda šunys, kurie šeriami tik vieną kartą per dieną. Suėstą žolę, apveltą skrandžio gleivėmis, jie išvemia, ir taip pašalina iš skrandžio susikaupusių sulčių perteklių. Meteorologinės sąlygos neturi įtakos žolės ėdimui – nenustatyta, kad prieš lietų šunys dažniau ėstų žolę. Šunys neėda rūgtinių augalų ir kitų "šuniškų" pavadinimų augalų. Ilgainiui šunys išmoksta atpažinti jų mėgstamus augalus, o botanikai, tai pastebėję, suteikė kai kuriems augalams pavadinimus, susietus su šuns vardu.

Raktažodžiai: etnoveterinarija, šuns ėdamų žolių rūšys, ėdimas ir išvėmimas, šėrimo dažnumas, skrandžio sultys.